

Хай зійде королева : роман

Нігофф Марі

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — А.І. Токарик

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Бенедикт

Хрускіт кісток відлунює від грубих кам'яних стін камери, одразу за ним — придушене скиглення. Звук приємний та огидний водночас, але я не зупиняюся, щоб розібратися у власних почуттях. Натомість глибоко вдихаю.

Повітря задушливе. Або мені так лише здається через полум'я, що палає в грудях і загрожує все спопелити, ускладнює дихання. Мої руки знаходять тремтячі плечі. Я відчуваю спітнілу, прохолодну шкіру під пальцями й обережно натискаю на ділянки між лопатками та хребтом.

— Ти марнуєш мій час, — спокійно кажу та трохи посилюю хват. — Починай говорити, і це припиниться.

У відповідь чую лише різкий сміх. Це ще дужче розпалює кров.

— Иди до біса, — видавлює з себе Валеріан, й одразу ж отримує ще один удар в обличчя від мого охоронця.

Його голова різко відкидається вбік, але я міцно тримаю його за плечі та, як мовчазне попередження, повільно круговими рухами натискаю пальцями. Дотик надто грубий, щоб бути приємним, але водночас набагато ніжніший за те, що я насправді хотів би йому зробити.

Я мушу свідомо стримуватися, аби не зламати йому шию тут і зараз. Так сильно хотів би дати волю своїй ненависті до Валеріана. Самого лише скорочення м'язів руки вистачило б, аби бодай на мить відчувти контроль над ситуацією. Але тоді нам усе одно бракуватиме головного — відповідей. Відповідей, які мені потрібні, навіть якщо зовсім не хочу їх чути. Я волів би стерти з пам'яті все, що сталося за останні пів року. Бо щойно починаю про це думати — здається, ніби розриваюся зсередини на шматки.

Валеріан підіймає голову та спльовує кров. З горла виринається напружений хрип. Ми вже досить довго тут. Але він мовчить. І це, ймовірно, друга найбільша помилка в його житті після спроби

встромити срібний кинджал мені в серце. Цей хлопець мені ніколи не подобався. Присмнено усвідомлювати, що принаймні тут інтуїція не підвела мене. Чого не скажеш про іншу особу...

Я глибоко вдихаю й відганяю ці думки.

— Досі нічого? — холодно запитую. — Я так розумію, рука тобі більше не потрібна.

Цього разу мої люди не чекають відповіді. Ще один хрускіт проноситься склепінням підвалу, і йому ламають другий палець. А тепер — третій. Четвертий. Великий палець залишають наостанок.

Валеріан стискає зуби й намагається дихати попри біль. Мої пальці гладять його шкіру — зрадливо ніжний дотик. Нахиляюся до його вуха.

— Ти знаєш, чим корисна кров вампіра? — шепочу. — Вона цілює вас, людей. Допомогає вашим крихким кісткам заново зростися. Ми можемо повторювати це знов і знов, допоки ти не розкажеш усе, що мене цікавить. Де решта твоєї родини?

Він обертає голову, і я підпускаю його обличчя майже впритул до свого. Схожість із Флоренс тепер майже не помітна. Ніс зламаний, а щока розсічена. Одне око запухле, інше — залите кров'ю, а холодна блакить райдужки ще дужче контрастує з теплим карим кольором очей Флоренс. Та він однаково нагадує мені про неї. Можливо, тим самим непохитним, зухвалим поглядом — характерна риса сім'ї Готорн.

— Іди до біса, — уривчасто повторює він і цілком серйозно намагається бодай якось вдарити мене головою.

Я без зусиль ухиляюся, за два швидких кроки обходжу стілець і цього разу сам вдаряю його в обличчя. Бризкає кров, але, на його щастя, на мій дорогий костюм не потрапляє.

Я хапаю Валеріана за горло та стискаю. Він захлинається — звук такий самий жалюгідний, як і він сам. Його погляд затуманений, щелепа, здається, зламана. Говорити в такому стані

важко, але мені вже байдуже. З кожною хвилиною, проведеною тут, Валеріан дедалі дужче випробовує мою витримку. І якщо він однаково не збирається відповідати...

Його обличчя поволі синіє. Відчуваю певне задоволення від цього видовища. З іншого боку — огиду від самого себе.

Рвучко відштовхую Валеріана, і він разом зі стільцем падає назад. Не знаю, чи зумів він підняти голову, щоб не вдаритись об тверду кам'яну підлогу. Мене це не хвилює. Полум'я в грудях поглинуло будь-яке співчуття до нього. Він хапає ротом повітря, тож, очевидно, досі живий. Але вже за двадцять хвилин йому здаватиметься, що краще б він помер.

Я підходжу до нього, дивлюся згори й цілком спокійно дістаю хустинку з піджака, витираю кров з руки. Не можна, щоб він побачив, як я закипаю. Як успішно він вдарив, навіть якщо й не влучив у справжню ціль.

Після спроби замаху в день літнього сонцестояння я не зімкнув очей. Родина Готорн сколихнула весь Лондон. Вампіри, які й так зневажають людей, вимагають відплати. А «Червоний дощ» користує з їхнього невдоволення, ще дужче розпалюючи його. Настільки, що всі закони вже майже втратили силу. А розплачуються за це невинні люди.

Щоб зупинити заворушення в місті, мені потрібно знайти винних. Має пролитися кров, щоб розлючений натовп вампірів за мою спиною заспокоївся. А Валеріана й Флоренс забракне. Мені потрібна вся сім'я.

— Ти взагалі усвідомлюєш, до чого призвів твій жалюгідний замах на моє життя? — суворо запитую, а він ошелешено кліпає на мене знизу. — Дюжина вбитих людей, як-от ти, тільки за минулу ніч. Невинні гинуть через твої злочини. То хто тепер монстр — ти чи я?

Попри свій стан він хрипко, уривчасто сміється.

— Тобі вже не допомогти, — захрипло промовляє він, кривлячись від болю.

Він витривалий, цього не заперечиш. Але це лише посилює розпалену лютю, і вона дедалі впевненіше захоплює мене. Я ступаю крок назад.

— Підніміть його, — наказую своїм охоронцям, і вони знову тягнуть Валеріана разом зі стільцем.

Він вишкірює свої закривавлені зуби, а я фиркаю, похитуючи головою. Наступні слова викликають у мене огиду, але я вимовляю їх із холодною впевненістю:

— Це твій останній шанс сказати щось корисне. Інакше мені доведеться продовжити цю розмову з твоєю молодшою сестрою.

У його очах зблискує тривога. А потім він задирає підборіддя, як мала дитина.

— До чи після того, як трахнеш її? — проціджує він у відповідь.

Від мого удару в обличчя він голосно стогне. Його голова знову відкидається вбік, з напіврозтуленого рота тече кров.

Я дивлюся на нього з ненавистю. Погляд ковзає його голим, залитим кров'ю торсом, і залишки мого самовладання охоплює полум'я.

— Принесіть мені ніж, — вимагаю так спокійно, як тільки дозволяє мій голос. — Тупий. Якщо вже він не говорить, то принаймні волю почути, як він кричить.

...

Далі — у повній книжці «Хай зійде королева : роман».

nashaknyga.com.ua